

HOFMANN, HEINRICH
OSTERWALD, WILHELM
MÄGI, OTTO

Ilus Melusine : muinasjutt

Jurjewis
1898

Tartu Ülikooli Raamatukogu: A-1494

Trükise digitaalkoopia ehk e-raamatu tellimine (eBooks on Demand (EOD)) –miljonid raamatud vaid hiireklõpsu kaugusel rohkem kui kümnes Euroopa riigis!

Täname Teid, et valisite EOD!

Euroopa raamatukogudes säilitatakse miljoneid 15.–20. sajandi raamatuid. Kõik need raamatud on nüüd kättesaadavad e-raamatuna — vaid hiireklõpsu kaugusel 24 tundi ööpäevas, 7 päeva nädalas. Tehke otsing mõne EOD võrgustikuga liitunud raamatukogu elektronkataloogis ja tellige raamatust digitaalkoopia ehk e-raamat kogu maailmast. Soovitud raamat digiteeritakse ja tehakse Teile kättesaadavaks digitaalkoopiana ehk e-raamatuna.

Miks e-raamat?

- ➔ Saate kasutada standardtarkvara digitaalkoopia lugemiseks arvutiekraanil, suurendada pilti või navigeerida läbi terve raamatu.
- ➔ Saate välja trükkida üksikuid lehekülgi või kogu raamatu.
- ➔ Saate kasutada üksikterminite täistekstotsingut nii ühe faili kui failikomplekti (isikliku e-raamatukogu) piires.
- ➔ Saate kopeerida pilte ja tekstiosi teistesse rakendustesse, näiteks tekstitöötlusprogrammi-desse.

Tingimused

EOD teenust kasutades nõustute Te tingimustega, mille on kehtestanud raamatut omav raamatukogu. EOD võimaldab juurdepääsu digiteeritud dokumentidele rangelt isiklikel, mittekommertseesmärkidel. Kui soovite digitaalkoopiat muuks otstarbeks, palun võtke ühendust raamatukoguga.

- ➔ Tingimused inglise keeles: <http://books2ebooks.eu/odm/html/utl/en/agb.html>
- ➔ Tingimused saksa keeles: <http://books2ebooks.eu/odm/html/utl/et/agb.html>

Rohkem e-raamatuid

Seda teenust pakub juba tosin raamatukogu enam kui kümnes Euroopa riigis.

Lisainfo aadressil: <http://books2ebooks.eu>

№ 757. A 1494

Ilus Melusine.

Muinasjutt.

Heinrich Hofmann'i muusika.

Wilhelm Osterwald'i järelle eestistanud

O. O. Mägi.

A 1494.

Jurjewis.

Germann'i trükkipoja trüff.

1898.

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 17 марта 1898 г.

441

Dialised :

Melusine	Sopran.
Graf Raimund	Bariton.
Klothilde, tema ema	Alt.
Sintram, Klothilde wend	} Bass.
Uhti, wete walitseja	
Näfineidude ja weewaimude koor.	
Küttide koor.	
Rahwa koor.	

Esimene jagu.

Prolog.

Uhendatud voor:

Kesk sügawat laialist põlist laant
Maad loodus on iluga ehitan'd,
Sääl wuliseb hallik nii selge kui kuld
Ja hallika kaldal on õitsemas lilled otsatult;
Sulst lindusi laulawad lahkemal juul,
Mets mesilased maitsewad mett igal puul.
Setta heliseb wulinal hallika hääst:
Küll ilus on asuda õnnes jääl.

Kuid elama ärkab siis wagune hiis,
Kuna hallikal kõlab näki-neinde wiis,
Ja kui käsi käes ilmub ja jubib neid
Melusine, ilus Wellamo neid.

Melusine ja näfineiude koor.

Ennäe!

Maa põhjatust põuest,
 Aht Ahti õuest
 Käib ülesse wett.
 Woolawad selged
 Hõbedast lained —
 Ujuwad jääl
 Näfineiud wee pääl.
 Kaunis on ilm,
 Meil säramas film,
 Kui metsawilust
 Näed lille-ilust
 Sa lehkawa wainu,
 Siis ihaldad ainu
 Et metsas ja maal
 Ja niidu-ra'al
 Wõiks mängida murul,
 Luusida mägedel, kaljudel, kuruil.

Aga kui looduse ilu
 Kõik kõrwetab päike,
 Ehk ahwardab äike,
 Siis wee kofutaw wilu
 On meil õndsuse nurm —
 Sääal unub walu.
 Wete wilus unub walu,
 Sest et wee jees on elu,
 Aga leegis on surm.

Melusine:

Te tahaksite jääda laente põue;
 Kui kõrwetab teid suwe-päikse kiir,
 Ma aga tahaks minna ilma õue,
 Sest jääl mull' paistab wastu armu wiir.

Mälineidude voor:

Oh Melusine, arwa ja,
Mis mõib sull anda ilmamaa —
Kui mõõraks jääb sull õnne liit
Ja meie püha wete riit.
Sa ihkad, kus walu —
Jääb maha õnne nurm,
Sest et wee sees on elu,
Aga leegis on surm.

Melusine:

Minult armastus on elu,
Ja elu on leel.

Mälineid:

Melusine, kes on see,
Kellele tujukub ju neiulik rind —
Ütle, palume sind?

Melusine:

See on graf Raimund, õigust ütelda,
Kui nägin teda ma,
Sest ajast on süda rahuta.

II.

Melusine.

Ta kuju paistab ikka silma,
Nii ööl, kui päewal seisab mõttes;
Ma tunnen rinnus nagu õnnist ilma:
Kas seisab ma ka tema südames?
Ta silmasära nõiduwalt mind puutus,
Ta pilk kui nool mu rinnust läbi käis,

Ta palgelt paistab woorusline truudus —
Mu kannatuse karikas on täis.
Ta kuju paistab ifka silma,
Nii ööl, kui päewal seisjab mõtetes.

(Zahharwe hääs.)

Mälineind:

Siit peame kiirelt minema,
Ei tohi rahwas silmata.

Melusine:

Eks minge puude warjule
Siit metsa hõlma warjule. —

III.

Graf Raimund tüttidega.

Rüti voor (lähenedes):

Ma pean teele rutt'ma,
Sa jääd mul maha nut'ma,
Oh neiu, nägus, noor.
Ei wõi su juurde jääda,
Kui jahi-saak on teada
Ja kutsub jahikoor.
Sest husja, horrido, haiaho!
Sest husja ja haia!

Kui saan ma ial mahti,
Siis pean metsas jahti
Nii rõõmsa meelega.
Kuid õhtul puude wilus
Du armsamaga ilus
Kind rinnal wiibida.
Sest husja, j. n. e.

Raimund:

Nüüd mehed minge jahtima,
Mind jätke siia üksiinda.
Kui teid mull' tarwis kutsuda,
Siis lasen sarwe kõlada.

Küttide koor (ära minnes):

Kui saak on koju toodud,
Siis saavad liigud joodud,
Mis rõõmusteleb meid.
Jah, kütt võib jahil sõita,
Sääl juures aga võita
Ka neiu-südameid.

VI.

Raimundi laul.

Siin woolab hallik, mets kohab ja kajak
Ja salaja juttu ta muinas-a'st westab. —
Üks imelik sund lossist orgu mind ajab,
Ma igatsus kallima järele kestab,
Kes rinnus mull' leekima armastust lõi,
Mis otsata õnne ja õnnetust lõi,
Kui kuulsin ta nime, siis olin ma taewas,
Nii unes kui ilmsi ta seisis mu mõttis;
Mind otsata waln ja kahetsus waewas,
Kui korraga ära ta warjule tõttis.
Mull' woolawad langedelt pisarad nüüd,
Melusine, mu armsam, oh kuule mu hüüd.

V.

Duett.

(Melusine ilmub.)

Raimund:

Ma näen sind jälle, kallid Melusina!

Melusine:

Su kutse pääle tulin mina —

Mis soovid sa?

Raimund:

Sind ennaft, ennaft soovin ma.

Melusine:

See soov on liig.

Raimund:

Kell' ees on ülem siht,

Sell' jõud ei range.

Kui ka kindlast teaksin,

Et surema oma soovi tõttu peaksin,

Siiski ilma otja sulle järgi tõttaks,

Ei puhkaks enne, kui mind kuulda võtaks,

Eht jälle surma sinu mujust saaksin. —

Melusine:

Miks kõneled ja nii!

Arva ometi,

Miks peaksin tiff'ma

Su elu riff'ma.

Melusine ja Raimund:

Ma näen su silmist südant ära,

See on kui lill, mis lahti läeb,

Ra minu südamesse jääb

Rüüd paistma ujalduse jära. . . .

Raimund:

Kas tahad kaasaaks mulle jääda?

Melusine:

Ma saan,
Kuid ja pead truudust wand'ma.

Raimund:

Ma wantun —

Melusine:

Pea kinni!
Sa pead wannet andma
Mu õdede ees.
Sed tulge wannet kuulma.

VI.

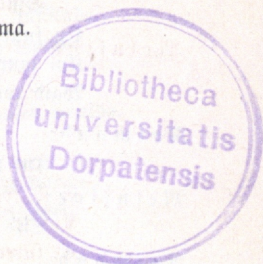
Finale.

Mälineidude koor:

Me tuleme sinna,
Kui korda võib minna.
Sa lahkud meist ära,
Ost armastuse jära
Sind meelitab. —
Kas see kõik kestma ka jääb,
Melusine, kes teab!

Melusine:

Ma tahan sinu omaks saada,
Sind igavesti armastada,
Kuu aripäeva sinule
Ma ennast pühendada tahan,
Kuid pühapäev jääb minule;
Siis sinu juurest ära lähen.
Ei taha sulle võrku seada

Ja asju teha, milledest
Wõiks warju aujal nimel jääda.
Ma wannun puhtast jüdamest.
Nüüd wannu sa, et minu läest
Neil päewadel ei nõua teada,
Kuhu ma jään,
Eh! mis ma teen.

Raimund:

Ma wannun kõige juures sull',
Mis pühaks pean ja kalliks mull'.

Melusine:

Sest wannet pea, —
On juur ka kiusatus.
Kui murrad, siis ei aita kahetsus,
Waid tooks sull' needmiste, hirmjaturna.

Raimund:

Kui peaksin murdma, lähen surma.

Melusine:

Süis võta mind.

Raimund:

Nüüd hüüan kofku jahimehi,
Et nad me õnnest osa saaks
Ja rõõmsatega rõõmustaks.

(Raimund puhub sarwe, temale vastu tõtab serwe hüüd.)

Mälineidude koor:

Ta juu on wandunud,
Nüüd on nad ühendud.
Kas tõesti ühendus kestma jääb,
Melusine, kes teab!

Küttide koor.

Küll kütt võib jahil sõita,
Sääl juures aga võita
Ka neiu-jüdameid.
Sest husesa j. n. e.

Raimund:

Mu mõrsjal tulge õnne soovima!
Te peate tunnistameesteks olema,
Et talle oma elu tahan anda.
Nüüd laske Melusine elada.
Kas mulle võite õnne soovida,
Et juba jõuan abielu randa.

Küttide voor:

Õnn Melusinel', õnn!
Ja Raimundile õnn!

Raimund:

Saj' meie rongi pulmarongiks saada,
Mu loosis võid, kuis tahad, tallitada;
Mu elu pead sa lõbusamaks looma.

Melusine:

Ma tahan armus, alanduses teenida.

Raimund:

Sa pead mulle õnne kaasa tooma;
Kõik neid tulge saatma Melusinet.

Näfineidude voor:

Me tuleme sinna,
Kui forda võib minna.

Melusine ja Raimund:

Sa oled mulle nut elu rinda pannud,
Mulle näitab kerge iga töö.
Sa oled mulle kätt ja südant annud,
Mul lõpeb teadmatus põ. 12
Sa oled õnnistust mulle kodu kannud,
Meid ühendagu igavene võ.

Näfineidude ja küttide voor:

Üles nüüd! Ju hüüdwad sarwed,
Tulge kofku küti-parwed,
Tulge pulma ilu vaat' ma,
Mõrsja paari kodu saatma.

Wete wulin, puude kōhin
 Aitas waitfel metja teel
 Sūdameid neil wahetada;
 Wōtku taewas õnnistada!
 Õnn ja rahu olgu neile,
 Melusinel', Raimundile!
 Üles nūüd! Reid lossi wiime
 Pikka pulma-pidu peame,
 Hüüame: mõrõja-paar elagu!

Teine jagu.

VII.

Duett.

(Graf Raimundi lossis.)

Klothilde:

Mis tähendab su kurblik nägu?
 Mis teeb see õnnetuse kagu?

Sintram:

Ta nõia abinõudega
 On saan'd su poega wõrguta.

Klothilde:

Kes on ta siis?

Sintram:

Ta jala peab.

Klothilde:

Kust tuli ta?

Sintram:

Kes tühja teab.

Klothilde:

Ja Raimund, kes on kuulsast sugust,
 Peab selle kaasa olema!

(Recitativ): Oled ja teda täna näind?

Sin tram:

Res pühapäew on teda näinud!
Ta on ju loşşist ära läinud.
Ja rahwas tõesti uskma näib,
Et jellel päewal nõidmas käib.
Sest ta ei nõua enam muid,
Et nõid saaks ära hukatud.

VIII.

Rahwa foor.

Too wälja see nõid!
Talt tuleb kõik kurn,
Ta palk olgu surm.
Sest langegu loşş,
Surma saadame sorts!
Sest langegu loşş
Ja suregu sorts! —

Põld wilja ei kannu,
Pillu wihma ei annu,
Põud nälga meil' loob,
Hirmust wiletsust toob.
Sest langegu loşş
Ja suregu sorts! —

Meil surm paistab silma. —
Mingu nõid teise ilma! —

IX.

Terzett.

Klothilde:

Minu poeg, ja salata ei wõi,
Et Melusine häda tõi.

Raimund:

Ta on mul ainult õndsust loond
Ja puhasst noorust kaasa toond.

Sintram:

Ta põrguga on ühendud.

Raimund:

Sa walel laenad oma suud.
Kes peksab laimamisel keelt,
See eksib ise õigest teelt.

Klothilde:

Miks käib ta jalaliku rada
Ja ei wõi meile tunnistada,
Kust sugust ta on sündinud.

Raimund:

Ma olen teda kosinud,
Sest armastus ei küsi sugu.

Sintram:

Kuid rahwas muudab halwaks lugu
Ja arwab tõuswat häda merd
Kõik sinu abikaasa poolt,
Kes landa hädade eest hoolt,
Ja nõuab Melusine werd.

Rahwa koor:

Too wälja see nõid.
Talt tuleb kõik kurn,
Ta palk olgu surm.
Sest langedu loss
Ja suregu jorts! —

Sintram:

Ei tunne rahwa wiha äärt.

Klothilde:

Ta arwab sind ka surma wäärt,
Kui hoiad naist ja warjul eest.

Raimund:

Mis hoolin mina enesest. —
Mull' Melusine enam on,
Kui kõik mu elu, auu ja õnn.

Rahwa koor ja Sintram:

Koor:

Meil surm paistab silma!
Mingu nõid teise ilma.

Sintram:

Ta on ta paelu langenud,
Kui oles ära nõutud.

Klothilde:

Ea kuuled rahwa ähwardust,
Tood kaela kõigil õnnetust.

Sintram:

Et pühapäeval ära läeb,
Siis rahvas jellest kurja näeb
Ja arwab käima põrgu rada.
Kas talle ei wõi awaldada,
Mis noorik jelles päeval teeb —
Tal wiha muidu üle keeb.

Raimund:

Ma andsin sõna, et ei otsi
Sel päeval teda, ega päri,
Kus tema käib, mis ajab äri.

Rahwa koor:

Sest langegu loos
Ja juregu sort.

Klothilde ja Sintram:

Ea kuuled rahwa häält ja kohut,
Meid kõiki ähwardavad ohuo.
Ea waatama pead minema.
Kas nõidumas ei ole ta.

Raimund:

Hää küll, siis olgu, saab mis saab!
Ehk Melusine wabandab,

Kui julgustükki ette võtan
 Ja wale wõrku wõitma tõttan.
 Ma aiman, kust wõin leida kalli,
 Wist metjas lättel wiibib ta;
 Sell' tegin ümber kindla walli,
 Et rahwas kohta riffuda
 Ei suudaks, kus mull õnne hälli
 Hää saatust pani kiikuma.
 Säält ainult saladuse jälgi
 Wõin leida taewa abiga.

X.

Melusine ja näfineid suplemas.

Näfineidude voor:

Woolage selged
 Hõbedast laened
 Ilmale eluks ja koituseks.
 Wett kui ei oleks,
 Muudaks kõik koleks,
 Etu jaoks hädaks ja wiletuseks.
 Meile on jäetud,
 Asemeks jäetud
 Igewest elustaw Wellamo wald.
 Laenete wilus
 Mängida ilus,
 Päike ei paista jälal palawamalt.

Melusine:

Teil on küll õigus elust rõõmustada.
 Ka mulle naerates õnne nõlw,
 Sest loosis wõin ma wõlil talitada,
 Säält wältab alatine fuldne põlw.

Näfineidude voor:

Kui wast armastus aga hädaks jult' lääb,
 Melusine, kes teab!

Meluline:

Oh ärge kartke, kallid, ta on truu
Ja armu küllust kinnitab ta suu.
Ei jõua üles rääkida,
Kui juur on õnn, mis südant täidab,
Sest armastujes jalaja
End imeline wägi peidab.
Ei jeletanud enne ilm,
Kust õnne järe tõuseb üles.
Müüd selgust toonud armu ilm —
Ma tean et õnn on armja süles.
Kõik meelt ja mõtet ühendan
Ma tema kasuks elu aja ;
Kõik armastust tall' pühendan,
Muud õnne mull' ei ole waja.
Kuid see mind waewab, et mu kodukoht
On põuast piiratud ja hädasoht
Su ahwardab, et toidust tuleb nappi,
Sest armsad õeksed tulge mulle appi.
Siis ühendatud jõul wõiks toimeta,
Et meie maa läeks uuest õitjema.
Kui wete sooned niisutawad nurmi,
Siis troosti leiaksivad palju kurwi. —
Oh taewas wihma saada
Ja wõta õnnistada
Mu kallist kodumaad.
Kii rohkest kui mu silmist
Eks woolagu ka pilwist
Maa pääle pisarad.

Mälineidude voor:

Woolage selged hõbedast laened
Jumale eluks ja kosutuseks.
Wett kui ei oleks,
Muundaks kõik koleks,
Eln saaks hädaks ja wiletajeks.

Finale.

(Kuulda ke sammusid).

Näfineidude voor:

Kas kuulete säält

Nii imelist häält!

Kas wahtide walw

On olnud ehk halw!

(Raimund ilmub).

Haa see hirmus mees!

Melusine:

Raimund, Raimund!

Raimund:

Melusine:

Näfineidude voor:

Dh Melusine, mu abikaas,

Kes murdnud oma wannet,

Dh Raimund!

Miks kala fujul

Kes töotust unustas,

Näki näol näen sind?

Ma olen kadund! On tabanud meid ujumas.

Dh Raimund!

Kuule! —

Dh Raimund!

Sest Ahtit peame kutsuma,

Kuule! —

Ma olen kadund!

Et wõiks ta kätte tajuda.

Ma olen kadund!

Ma olen kadund!

Melusine:

Dh õnn ja õndsus, kus jäi see kõi!

On see minu wõit? On see minu palk?

Kõik mööda nüüd!

Ma uskusin ta sõnu

Ja armu mõnu, —

Ei arwand ma,

Et wannet murrab ta! — —

Wee-waimude voor:

Näfineidude voor:

Me oleme kuulnud

Ja kiiresti tulnud

Uit woogude jeeft

Ules nuhtlema meest.

(Kordawad.)

Te näete wiletsjat, kes salajas

Käis näfineiust luuramas.

Ta on nüüd kadund.

Ta murdis, mis ta wandund,

Ta on nüüd kadund.

Woog õnne tal tõi :

Tal laenetas kätte
Siit õudsuje läte,
Nüüd palgaks jaab weel
Ta tänuta meel.
Sest wihane wool
Teeb lõpetust lool' ;
Wete-walda ta waob,
Sääl elu tal kaob,
Sest ränk on ta jüüd.
Ta juregu nüüd.

Melusine :

Oh wõtke talle armu näita,
Kui mind ei taha Manalasje heita,
Ja halastage wennad, õed,
Sest meid on köitnud armu käed.

Ahti (Raimundile):

Ta sõnad on sull' pääsmist toonud.
Kui eksitused wõrku foonud,
Siis andeks antud olgu süüd :
Kuid Melusine aga nüüd
Peab jääma näki-nei'de liiki
Ja igawesti wete riiki.

Roor :

Siin, Melusine, on see koht,
Kus ainult waritseb häda ja oht,
Aga mere põhjas on kuldseid maad
Kus jüdamel walust terweks ja jaad.

Raimund :

Oh Melusine, anna andeks mull',
Sa tead, et ainult jüda tufjub sull',
Oh luba weel üks ainus kord maapiinal
Mind wiibida ju armu rinnal.

Melusine:

Koor:

Mu arm jääb ainult sinule,   Ei tea nad, et votab kurn,
Oh tule siis mu rinnale.   See muju on Raimundi surm.

Melusine:

Raimund:

Sa oled mull uut elu annud,
Weel ojakš jai mul armu loit;
Mind oled õnne taewa kannud,
Kus kustuda võid elukoit.

Raimund:

Ka teises ilmas truudust ma ei murra,
Su rinna na'al võin õndsuses ma surra.

Melusine:

Oh häda! Ta sureb, ta sureb!

Koor:

Tall' leekiv muju surma ep' tõi;
Sest et wee sees on elu.
Nga leegis on surm.

Melusine:

Oh häda, et ma temaga
Ei üheskoos või sureda:
Hääd und, ma lahkun ka.

Koor:

Maaalust teed mööda jõuame
Kuni me merele jõuame.
Etu jääb Nhti kõi üks loob
Ja troosti jull' toob,
Melusine, jääb võid unustada
Maailma viletsust ja kibedust.

Epilog.

Küüd waifind on näkkide laul laene teel
Ja hallikas wulijeb kurwalt weel :
Küll woolawad laened jääb selgest kui kuld
Ja õitsemas lilled on otsatult,
Kuid laenetel woolates oleks kui rutt
Ja wulinad kostawad kõrmu kui nutt ;
Ja pruudelt, mis Raimundi hana pääl
On kuulda kui põhjatu leina hää,
Ragu ohkaks Melusine rind :
Oh Raimud, mu armjam, ära unusta mind.

(Lõpp.)

www.books2ebooks.eu